

இல்லாத இலக்கைப் போல்... நிலலாத நிலலைப் போல்...
சொல்லாத வார்த்தைகளை எவர் எங்ஙனம் காண்பார்?
சொல்லாத வார்த்தைகளை எவர் எங்ஙனம் கேட்பார்?
சொல்லாத வார்த்தைகளை எவர் எவ்வாறு அறிவார்?

வில்லாலே விசயன் நிலநீர் நோக்கி மலேசுமூல் மச்சம்
நல்லாய்க் குறிவதைத் துநங்கயைப் பிடித்தான் என்றால்...
பொல்லால் தன் பண்ணாளானே இருள் பிடித்த அடகுகளையுள்
கல்வி-குறையெமடக் குறையன் அடக்கத் துணிந் ததைப் போல்... நாம்...

அவல் போன்ற வார்த்தைகளை வறும் வாயில் சப்புவதா?

சவர்க்காரக் குமிழிகளால் கவிக்கோட்டை கட்டுவதா?
இவர் என்ன, சுவர் இல்லாச் சித்திரங்கள் தடேுகிறார்?
மந்திரத்தால் மாம்பழங்கள் யாம் விழுத்த வேண்டுகிறார்?
சந்திசிரிக்க வகைக் கைச சங்கடத்தில் மாட்டுகிறார்?

மலைகளில் மௌனமாய் இருந்து எழுதும் எமசைச் சீண்டி
மௌனையுள்ளே மூடங்கியுள்ள திரவியங்கள் தோண்டுகிறார்?
ஆலையிற்போல் அலவைரிசை ஆக்கங்கள் தடே...வறோ
வலை இல்லா எமக்கென்று ஓட்டை வலை வீசுகிறார்!

சமகால இலக்கியத்தில் சம்பங்கு எமக்கு உண்டு என்பது உண்மை!

கமகமவாம் கந்தமுடைய நில்கள் பல இருமொழியில் நாம் செய்தது உண்மை!!

எமகாத ஊக்குநர்கள் எனக் கண்ட சிலரிடம் நாம் வீழ்ந்ததும் உண்மை.
தமதுதனித் திட்டங்கள் மற்றோர்க்கும் ஏற்றாலன்றோ பொது நன்மை வல்லும்!

இலக்கியத்துக்கு இலக்கு வேண்டும். அல்லவவோ, இலக்கியம் சிதறிச் செல்லும்.

பல-நோக்கு இலக்கியம் பறந்து, பறந்து விடும். பாருக்கும் அதன் பலன் குன்றும்.
சிலர்-இலக்கு மற்றவர்க்குச் சரிவராதது. சிந்தித்தால் அதுவும் நியாயமே தான்!

